

Arrest

nr. 155 215 van 23 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen. Dit is de bestreden beslissing.

Er is een vlucht voorzien op 27 oktober 2015.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Hij betoogt dat de verwerende partij een partiële lezing houdt van het AIDA rapport. Uit het UNCHR rapport zou niet kunnen worden afgeleid dat er geen sprake is van een structureel probleem. In het dossier zou zich enkel een tacit agreement bevinden en geen enkele individuele garanties.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij betoogt tijdens zijn verblijf in Italië op straat te zijn verbleven en in een park te hebben geslapen. Er zou geen zekerheid zijn dat hij in Italië zal worden opgevangen. Hij verwijst naar rapporten van 2014 en 2012 en onder meer naar persartikels van 16 september 2015 en 14 april 2015, een krantenartikel van 19 juli 2015 en 19 april 2015, een passage van Swissinfo van 16 april 2015. Hij wijst op het Tarakhel arrest en op het feit dat de Italiaanse autoriteiten geen antwoord hebben gericht op het overnameverzoek.

3.3.2.2. De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij of het overdragen van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

2.2.2. Uit de rechtspraak van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een overdracht naar de bij toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat, slechts strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wanneer de Lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorziening van asielzoekers in de op grond van de Dublin III-Verordening verantwoordelijke lidstaat, ernstige en op feiten beruste gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten, een overdracht naar de overeenkomstig de Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat strijdig zijn met die bepaling.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin III-criteria verantwoordelijke lidstaat heeft een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt uitdrukkelijk:

“Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.” (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).”

2.2.3. Het EHRM oordeelt vaststaand in dezelfde zin dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel en imminent gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, arrest, nr. 20113/07, § 75; EHRM 26 april 2005, Muş v. Turkey, arrest, nr. 53566/99, § 66).

Hierbij richt het EHRM zich op de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v. the United Kingdom, nr. 13163/87, § 108; EHRM 4 december 2008, Y. v. Russia, supra, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italy, arrest, nr. 37201/06, §§ 128-129; EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein en anderen t. het Verenigd Koninkrijk en Italië, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 69).

De loutere omstandigheid dat diplomatieke waarborgen worden geboden tussen verdragsluitende Staten, stelt de Staten hierbij niet vrij van hun verantwoordelijkheid om op de eerbiediging van de grondrechten toe te zien (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. the United Kingdom, ontvankelijkheidsbeslissing, nr. 32733/08; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, Grote Kamer, nr. 30696/09, §§ 339-366).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. Belgium and Greece, supra, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. the Netherlands, arrest, nr. 2345/02, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkey, supra, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. the United Kingdom, arrest, nr. 22414/93, §§ 99-100).

Een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land leidt echter op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah and others v.

the United Kingdom, supra, § 111). Het EHRM benadrukt dat het loutere gegeven dat een persoon dient terug te keren naar een land waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de verwijderende Staat niet volstaat om de hoge drempel vereist voor de uitwerking van artikel 3 van het EVRM te evenaren (EHRM 27 april 2010, *Miah v. the United Kingdom*, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 53080/07, § 14; EHRM 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, Grote Kamer, nr. 26565/05, § 42).

Vreemdelingen die het voorwerp vormen van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen rechten laten gelden om op het grondgebied te verblijven om te blijven genieten van medische, sociale of andere vormen van bijstand of diensten.

Bij afwezigheid van uitzonderlijke en dwingende redenen van humanitaire aard die zich tegen een overdracht of verwijdering verzetten, is het feit dat de materiële en sociale leefomstandigheden aanzienlijk zouden verminderen op zich niet voldoende om te leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, supra, § 42; EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein and others v. the United Kingdom and others*, onontvankelijkheidsbeslissing, nr. 27725/10, § 71).

Wanneer de bronnen waarover men beschikt een algemene situatie beschrijven, moeten de specifieke beweringen van een verzoekende partij worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italy*, supra, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov and Askarov v. Turkey*, arrest, nr. 46827/99, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkey*, supra, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, supra, § 359 in fine). De verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat de specifieke elementen van haar individueel dossier aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italy*, supra, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, § 80; EHRM 11 januari 2007, *Salah Sheekh v. the Netherlands*, arrest, nr. 1948/04, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de betrokken Lidstaat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y v. Russia*, supra, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas and others v. Sweden*, arrest, nr. 15576/89, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah and others v. the United Kingdom*, supra, § 107). De verdragsluitende Lidstaat moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, supra, §§ 293 en 388; zie ook: RvV 23 mei 2012, nr. 81 545).

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat verwerende partij zich niet blind heeft gestaard op de wettekst van de Dublin III-Verordening en wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;
- SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013;
- Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", AIDA, januari 2015;
- "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries", AIDA, 9 september 2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30 april 2015;
- EHRM, 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;
- EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.

In de beslissing werd geoordeeld dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, dient te worden opgemerkt dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat tevens rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. Verzoeker bevindt zich thans niet in de situatie dat hij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, hij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

Verzoeker verwijst op uitvoerige wijze naar allerhande bronnen, doch laat na die bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

In de bestreden beslissing werd ook verwezen naar de tussenkomst van de raadsman van verzoeker van 20 juli 2015, over de structurele problemen in Italië, waarbij hij verwees naar een rapport van AIDA van 2015 en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het arrest AME v. Nederland d.d. 5 februari 2015 van het EHRM, werd benadrukt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 5 februari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft in het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening gehouden te hebben het rapport van het UNCHR van 2013, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat aan te tonen in welk mate dit van doorslaggevend belang zou zijn nu enerzijds gewezen werd op de meer recentere arresten van het EHRM zoals supra weergegeven en anderzijds in de bestreden beslissing aangekaart werd dat er inderdaad sprake is van een moeilijke situatie m.b.t. de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen, doch wordt er tevens op gewezen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat er maatregelen genomen worden om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden.

Zoals reeds supra aangehaald werd er in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen op de problemen in Italië, waardoor verzoeker niet kan gevolgd worden dat de verwerende partij een partiële lezing zou hebben gemaakt van de geciteerde rapporten. Verzoeker kan niet voorhouden als zou er in de beslissing geen melding zijn gemaakt van de catastrofale opvang in Italië.

Waar hij verwijst naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volstaat de vaststelling dat België geen precedentenrecht kent.

Met een verwijzing naar de massale toestroom van vluchtelingen in Italië, toont verzoeker niet aan dat de Italiaanse autoriteiten de nationale wetgeving inzake de behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders niet zou respecteren.

Uit het administratief dossier, met name de schriftelijke weergave van het Dublinverhoor, dat door verzoeker werd ondertekend en waar hij bijstand genoot van een tolk waarvan hij heeft verklaard die goed te begrijpen, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij door de politie werd gehoord met bijstand van een tolk Arabisch. Hij zou naar eigen zeggen maar 24 uur in Italië zijn verblijven en uitdrukkelijk verklaard hebben dat hij er geen problemen heeft gekend en omwille van werkgelegenheid verder naar België reisde om alhier een asielaanvraag in te dienen.

Uit verzoekers persoonlijke verklaringen blijkt derhalve niet dat de Italiaanse autoriteiten hem inhumain hebben behandeld. Het dient te worden benadrukt dat de vrije keuze van land om een asielaanvraag in te dienen niet strookt met de geest van de Dublin III Verordening.

Waar de verzoekende partij wijst dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met haar terugname, wordt erop gewezen dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië enkel en alleen omdat de Italiaanse autoriteiten niet officieel hebben ingestemd met zijn overname. Evenmin toont de verzoekende partij met de verwijzing naar allerhande rechtspraak aan waarom in haar geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties.

Uit het administratief dossier, met name de schriftelijke weergave van het gehoor van 12 augustus 2015, blijkt dat hij geen enkele melding heeft gemaakt van persoonlijke ervaringen, persoonlijke ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië, die wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde dat de smokkelaar zou heb gezegd hebben dat België een goed land is met aardige mensen.

Zoals blijkt uit voorgaande, heeft verzoeker geen melding gemaakt van feiten in verband met opvang of van enige problemen met de Italiaanse autoriteiten en evenmin van andere persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden die tijdens het verblijf in Italië door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 EU-Handvest werden ervaren. Minstens heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker heeft daarentegen laten weten dat hij geen problemen heeft gekend in Italië.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij terecht vreest voor een mogelijke behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De verklaringen van verzoeker werden in rekening gebracht en er werd terecht geoordeeld dat deze redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. De door verzoeker aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MILOJKOWIC